

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 285/2023
06.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ПР, такси превоз ..., ... – ..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат у ..., против тужене „З Банка“ АД Нови Сад, ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора 11.843,47 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 5988/22 од 26.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 5988/22 од 26.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 5988/22 од 26.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 4П 2134/2021 од 18.04.2022. године, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство члан 1. став 2. тачка 1. Уговора о кредиту број ... од ...2019. године, садржине ближе наведене у изреци, одбијен је захтев да се обавезе тужена да исплати тужиоцу износ од 11.843,47 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2019. године до исплате и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Привредног апелационог суда ЗПж 5988/22 од 26.10.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда, те је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд

је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У ситуацији у којој је тужена према утврђеном чињеничном стању поступила на описани начин и тужиоца као корисника кредита адекватно упознала са врстом и висином новчане обавезе коју је дужан да сноси, нема њене несавесности те тиме ни ништавости имовинског права уговореног у сопствену корист. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате поднета је дана 02.08.2021. године, а вредност предмета спора је износ од 11.843,47 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић